

**СВЕТЛАНА
ТИЛКОВА –
АЛЕНА:**

Интервю на
СВЕТЛАНА
ТИЛКОВА
алена@abv.bg

– Алена, как сте? С какво сте ангажирана напоследък?

– Отлично се чувствам, както винаги. Работя активно, както обикновено. По традиция времето ми е крайно недостатъчно. В момента завършвам поредната си нова книга, в която чрез житейските истории на наши сънародници разказвам за какви действия какво кармично наказание ни очаква. Успоредно с тази задача изготвям лични и делови хороскопи. А денят ми започва с кафето, което си пием с мъжа ми Андрей. След това всеки подхваща своите си задачи за деня. Вечерът обикновено и си пийваме червено вино. Към 23,00 ч. сядам пред компютъра и продължавам да работя до към 2,00 ч. през нощта.

– Как успявате да сте толкова продуктивни?

– Една от причините да съм толкова продуктивна е хармонията в семейството ми живот и времето, което споделям с близките си.

– Имате ли никакви здравословни проблеми?

– Слава на Бога, нямам и не съм имала, въпреки че неведнъж журналисти се опитват да ми лепят някоя диагноза! Ако не са следствие от травма и кармично наказание, здравословните проблеми при всеки от нас се проявяват когато човек не е доволен от живота си, не живее в съзвучие със свите съдбовни запложби, възприема семейството или местоработата като враждебна среда. Когато човек не е в хармония със себе и със света около него, болестите са неизбежни. Аз съм в пълна хармония – и вътрешна, и със света около мен въпреки негативизма, с

Целувка с мечка Антоний в Софийския зоопарк. „Такова изживяване се случва един път, че и по-рядко“, споделя Алена

1

Оцелях при
среща с акула
в Сингапур

2

Близки хора ме
разделиха временно
с мъжа ми Андрей

3

Първото ми дете си
отиде на шестия ден,
но може и да е живо

4

Владимир Димитров –
Майстора ми е роднина,
мислех го за дядо Боже

5

Пътешествам във времето
и пространството, а и
на други планети

Прераждала съм се 16 пъти

– Винаги съм се възстановявала светковично, съжаление скоро след това близки хора ни разделиха. Раздяла, за каквато не съм си и помисляла, че може да съществува – да живеем в един град с любимия човек, но сякаш между двама ние е издигната висока и плътна стена, която винаги ни принуждава да вървим в една посока, но невидими един за друг. И двамата изстрадахме раздълътка, но тя ни направи по-силни. Това беше времето, в което един без друг сме осъзнавали, че не можем да живеем разделени.

– Явно не се забравили...

– Не се забравихме и по време на краткотрайните ни бракове. Въщност те бяха първото и тежко изпитание в личен план. Всички други трудности са преодолими и ги драматизирахме, но си видим нужната поука. Оризани сме да изживеем живота си заедно и да бъдем защастливи

заради факта, че това е 16-то ни общо прераждане и кармичната ни връзка е сила и неразрушима. Ето защо някога не се налагало да правим усилия, за да се борим съвършдане на хармонията в отношенията ни. Както във всяка семейство и при нас понякога се разгарят спорове. Но те са съзврзани с общия ни професионален път, а не с личните ни отношения. В спора се раздялват новите ни идеи, но винаги постигаме компромис. Още в първия миг на нашето запознанство знаех, че съм готова да изживея живота си с Андрей и с годините се убедих, че изборът ми е правilen. Едната от причините за нашата хармоничен брак е, че ние

– Как приемате идеята да станете баба?

– Приемам я нормално и с очакване, но моментът сякаш не е близък.

– Винаги имаме за какво да си приказваме

– Е, естествено аз говоря повече.

– Каква майка е Алена?

– Алена винаги е била любяща и строга майка.

– Е, помагнал да се изучи и да стане самостоятелен. Не искам, съм попадала в такива ситуации. Най-екстремното ми изживяване беше, когато срещнах моята акула. Случи се в аквариума на Сингапур. Това е едно забележително творение на човека, сливаващо в себе си всички акули.

– Същата си приближи с океана. Водните обитатели в своята естествена среда, а на нас остава само да крачим по прозрачните тунели и да се любуваме. Има един място, където в аквариума, между океана и посетителя, преградата е мрежа и

шлюз от прозрачна пластмаса, който се отваря като врата на трамвай. Там, ако искаш, имаш възможност да хърчиш парчета сурова риба с дадената, че някоя заблуди се акула или пък друг големи хищник ще ти направи удоволствието да го изяде пред теб. Така шлюзът се отваря, хърчиш парчета приблизително с размера на ръката, след като се изкачи на пътешественик. Шефът на комплекса, долептял по тревога, също припадна.

– С майка ми се разхождахме и спряхме пред паметника на Басил Левски. В един момент към нас се приближи висок мъж с дълга дреха и дълга брада. Той заговори майка ми: „Ти си Цеца, на Димитър, нали? Това твоето дете ли е? Кога е родено?“. Беше в началото на януари. Майка отговори, че съм родена в края на месец април. Високият мъж се зарадва, че иззима водолей. Погенга да ме погати по главата, но ми бутна защеката шапка. Погати ме по русите коси, вързани на опашки, и бързо отново ми сложи шапката, притиснет, че за настинка. Когато се прибрахме у дома, аз казах на моя дядо по бащина линия: „Деде, срещнах дядо Боже!“. Така съм го възприела Майстора, така и го помни. Скоро след това той е починал. Нямам негови картини. Ако има качества, които съм взела от него, те са съзврзани по-скоро с богатата му душевност, с

– Умението му да вижда красотата

– На природата и на хората, а и когато поискам, рисувам добре... само дето не ми остава време за това. Надявам се някога да имам време да направя истинското родословно дърво на Майстора, тръгнал от с. Фролово. Родословно дърво, в което ще липсват фалшивите му „роднини“, превърнати се в такива от интерес след неговата кончини през 1960 г. Тази „загадка“ все още чака разкриване.

– Което е най-екстремното нещо, което сте правили?

– Екстремното като начин на живот ми е дълбоко чудо, и то

– Е, помагнал да се изучи и да стане самостоятелен. Не искам, съм попадала в такива ситуации. Най-екстремното ми изживяване беше, когато срещнах моята акула. Случи се в аквариума на Сингапур. Това е едно забележително творение на човека, сливаващо в себе си всички акули.

– Същата си приближи с океана. Водните обитатели в своята естествена среда, а на нас остава само да крачим по прозрачните тунели и да се любуваме. Има един място, където в аквариума, между океана и посетителя, преградата е мрежа и

шлюз от прозрачна пластмаса, който се отваря като врата на трамвай. Там, ако искаш, имаш възможност да хърчиш парчета сурова риба с дадената, че някоя заблуди се акула или пък друг големи хищник ще ти направи удоволствието да го изяде пред теб. Така шлюзът се отваря, хърчиш парчета приблизително с размера на ръката, след като се изкачи на пътешественик. Шефът на комплекса, долептял по тревога, също припадна.

– С майка ми се разхождахме и спряхме пред паметника на Басил Левски. В един момент към нас се приближи висок мъж с дълга дреха и дълга брада. Той заговори майка ми: „Ти си Цеца, на Димитър, нали? Това твоето дете ли е? Кога е родено?“. Беше в началото на януари. Майка отговори, че съм родена в края на месец април. Високият мъж се зарадва, че иззима водолей. Погенга да ме погати по главата, но ми бутна защеката шапка. Погати ме по русите коси, вързани на опашки, и бързо отново ми сложи шапката, притиснет, че за настинка. Когато се прибрахме у дома, аз казах на моя дядо по бащина линия: „Деде, срещнах дядо Боже!“. Така съм го възприела Майстора, така и го помни. Скоро след това той е починал. Нямам негови картини. Ако има качества, които съм взела от него, те са съзврзани по-скоро с богатата му душевност, с

– Не ви ли беше страх?

– Не, защото интуитивно усещах, че акулата няма да ми навреди.

– Вие пътешествате във времето

– Владимира Димитров

– Екстремното като начин на живот ми е дълбоко чудо, и то

– Е, помагнал да се изучи и да стане самостоятелен. Не искам, съм попадала в такива ситуации. Най-екстремното ми изживяване беше, когато срещнах моята акула. Случи се в аквариума на Сингапур. Това е едно забележително творение на човека, сливаващо в себе си всички акули.

– Същата си приближи с океана. Водните обитатели в своята естествена среда, а на нас остава само да крачим по прозрачните тунели и да се любуваме. Има един място, където в аквариума, между океана и посетителя, преградата е мрежа и

шлюз от прозрачна пластмаса, който се отваря като врата на трамвай. Там, ако искаш, имаш възможност да хърчиш парчета сурова риба с дадената, че някоя заблуди се акула или пък друг големи хищник ще ти направи удоволствието да го изяде пред теб. Така шлюзът се отваря, хърчиш парчета приблизително с размера на ръката, след като се изкачи на пътешественик. Шефът на комплекса, долептял по тревога, също припадна.

– С майка ми се разхождахме и спряхме пред паметника на Басил Левски. В един момент към нас се приближи висок мъж с дълга дреха и дълга брада. Той заговори майка ми: „Ти си Цеца, на Димитър, нали? Това твоето дете ли е? Кога е родено?“. Беше в началото на януари. Майка отговори, че съм родена в края на месец април. Високият мъж се зарадва, че иззима водолей. Погенга да ме погати по главата, но ми бутна защеката шапка. Погати ме по русите коси, вързани на опашки, и бързо отново ми сложи шапката, притиснет, че за настинка. Когато се прибрахме у дома, аз казах на моя дядо по бащина линия: „Деде, срещнах дядо Боже!“. Така съм го възприела Майстора, така и го помни. Скоро след това той е починал. Нямам негови картини. Ако има качества, които съм взела от него, те са съзврзани по-скоро с богатата му душевност, с

– Владимира Димитров

– Екстремното като начин на живот ми е дълбоко чудо, и то

– Е, помагнал да се изучи и да стане самостоятелен. Не искам, съм попадала в такива ситуации. Най-екстремното ми изживяване беше, когато срещнах моята акула. Случи се в аквариума на Сингапур. Това е едно забележително творение на човека, сливаващо в себе си всички акули.

– Същата си приближи с океана. Водните обитатели в своята естествена среда, а на нас остава само да крачим по прозрачните тунели и да се любуваме. Има един място, където в аквариума, между океана и посетителя, преградата е мрежа и

шлюз от прозрачна пластмаса, който се отваря като врата на трамвай. Там, ако искаш, имаш възможност да хърчиш парчета сурова риба с дадената, че някоя заблуди се акула или пък друг големи хищник ще ти направи удоволствието да го изяде пред теб. Така шлюзът се отваря, хърчиш парчета приблизително с размера на ръката, след като се изкачи на пътешественик. Шефът на комплекса, долептял по тревога, също припадна.

– С майка ми се разхождахме и спряхме пред паметника на Басил Левски. В един момент към нас се приближи висок мъж с дълга дреха и дълга брада. Той заговори майка ми: „Ти си Цеца, на Димитър, нали? Това твоето дете ли е? Кога е родено?“. Беше в началото на януари. Майка отговори, че съм родена в края на месец април. Високият мъж се зарадва, че иззима водолей. Погенга да ме погати по главата, но ми бутна защеката шапка. Погати ме по русите коси, вързани на опашки, и бързо отново ми сложи шапката, притиснет, че за настинка. Когато се прибрахме у дома, аз казах на моя дядо по бащина линия: „Деде, срещнах дядо Боже!“. Така съм го възприела Майстора, така и го помни. Скоро след това той е починал. Нямам негови картини. Ако има качества, които съм взела от него, те са съзврзани по-скоро с богатата му душевност, с

– Владимира Димитров

– Екстремното като начин на живот ми е дълбоко чудо, и то

– Е, помагнал да се изучи и да стане самостоятелен. Не искам, съм попадала в такива ситуации. Най-екстремното ми изживяване беше, когато срещнах моята акула. Случи се в аквариума на Сингапур. Това е ед